

ÉLT, ÉL ÉS ÉLNI FOG

PÁRATLAN OLDAL - LXIV. évfolyam, 5. szám, 2020. január 31.

Amikor az orosz olvasókönyv Lenin mauzóleumáról közölt olvasmányt, az angolkönyvünk első példamondata így szólt: „John Lennon egy popsztár”. Nem csak az orosztanítás eszközrendszere volt tragikus: mi is felszínes és hülye alakok voltunk. Gimnazistaként a nyolcvanas évek végén nem akartunk túllépni azon az előítéleten, hogy az oroszok mind kommunisták, az angolok, amerikaiak meg jófejek és gyakorlatiasak, ezért a nyelvük is ilyen. Lenin egy halott, akit bebalzsamozva mutogatnak, Lennon viszont él. (A múlt időt csak később tanultuk.) Végül az oroszot teljesen sikerült elfelejteni, az angolról meg azt hittem, tudom, de nem gyakoroltam, és emiatt jó néhányszor le is égtem. Most, majdnem az ötvenhez közel, elkezdtem megint tanulni. És az angol ugyanazt a megbízható praktikumot nyújtja, amit harmincöt éve. Csak ez ma már nem mindig tetszik. Hetente kapok levelet egy nyelvérzék-feljesztőtől, aki nem hagy elkényelmesedni: „Kedves András! Szeret a családjáról, gyerekeiről, az unokáiról mesélni? Jó lenne ugyanolyan fesztelenül és lazán beszélni róluk angolul is, ugye? Gyakorolja be ezt a pár egyszerű mondatot, és máris könnyebben fog menni! I have a son and a daughter. Van egy fiam és egy lányom. They live in London. Londonban laknak...”